

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXVIII. Gratiaè obtentæ à glorioso Patriarcha S. Dominico, &
excellencia hujus admirabilis Sancti, ipsi à Deo manifestata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

reris picturam illius visionis, referasque istum casum tuo Confessario, ut ipse videat ac iudicet, quâ viâ sit hæc Dei voluntas mandata executioni, cōferendo, quod fuerit constitutum, cum Abbate filio nostro; quâ ratione tu conquiesces. Anima, ego nihil hac in te invenio minus conveniens, quod tu nunc propter tuos timores, & bonam naturalem propensionem invenis: quia omnia expendo ad radios divini luminis, & non possum errare.

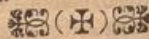
Mea anima diligenter attendebat toti alloquio gloriosi Sancti, & quamvis magnum esset solatium, quod capiebam ex eius verbis, quæ mihi tantopere satisfaciebant, & me quasi convincebant; longè tamen magis me solabatur admirabilis ille ac divinus modus, quo ab ipso proferebatur. Nihilominus eram, nescio qualiter, adeò perplexa in determinando hoc negotio, ut dixerim Sancto: Benedicte & gloriosè Sancte, si tibi placet, ut fiat, quod exposuisti, vellem, si foret voluntas nostri magni Dei, ut hæc omnia ipsemet diceres & indicares, nullatenus mihi, sed Abbati, qui est prudens, & servus Dei, atque meo Confessario: ego enim propter meam exiguam humilitatem & mortificationem, patiar difficultatem in proponenda hac materia. Tum gloriosus Sanctus mihi, jucundo quodam, sed gravissimo modo, velut subridendo, svavissimè respondit: Anima & creatura Dei, non sum id à Divina Majestate iussus alijs, quos innuis, dicere, sed tibi, tanquam pauperi & humili creaturæ, quam Deus ex sua bonitate, & mera sua misericordia, ac altissimis iudicijs adamavit, disponendo suâ manu, & inve-

niendo capacem, ut evaderet in vas, cui infunderet liquorem suatum miserationum. Ipse sit benedictus in æternum. Vale, Anima, & Deus sit tecum, atque fac, quod tibi dixi. Ità Sanctus à me discessit, relinquens me affluentem solatio, & admirandam, dum considerarem opera Dei, qui laudetur milies, iterumque milies. Amen.

Hinc est colligere, Sanctam Virginem abhorruisse à curanda imagine Sancti Benedicti in ea specie, quâ ipsum tunc vidit. Cum enim depingenda esset tota visio, necesse erat etiam illam pingi, cui se præbuit spectandum, id quod ob animi sui demissionem ægerimè ferebat. Præterea silentio alias gratias, quas ab hoc magno Patriarcha est consecuta, quia aliò pertinent.

Visum mihi est, laudibus S. Benedicti aliquid addere de gloria ipsius filij Sancti Bernardi. Licet enim prædicta effigies evaserit prorsus genuina: hac tamen altera imago est viva, quæ illum longè excellentius repræsentat. Vidit Virgo aliquoties gloriosum Bernardum, prout supra innui; specialis vero fuit visio, de qua in parva scheda sic scribit inter alia, quæ de die in diem annos at, mense Augusto anni sexcentissimi viginti septimi.

Die Sancti Bernardi, vidi eundem Sanctum, qui me, quanquam breviter, est dignatus visitare. Solatus me fuit, plurimumque animavit, & DEUS mihi manifestavit excellentiam ipsius eximij spiritus, qui erat ejusmodi, ut me in summam raptuerit admirationem. Est certè maximus Sanctus. Benedictus sit DEUS, qui illum talem effecit.

CAPUT XXVIII.

Gratiæ obtentæ à glorioso Patriarcha S. Dominico, & excellentia hujus admirabilis Sancti, ipsi à Deo manifestata.

Quanta beneficia hæc Virgo obtinuerit à gloriosissimo Patriarcha S. Dominico, & Sanctis ejusdem filijs, tam illis, qui Beati jam cum suo Patre in cælis regnabant, quam alijs, qui adhuc viventes militabant in terra, imitando heroicæ majorum suorum virtutes, fuisse narratum fuit in prima, & varijs locis hujus secundæ partis, cujus veritatis claræ probationes percipientur, tum in hæcenus scriptis, tum in scribendis, DEO favente, deinceps. *Nunc solam*

solum referemus quosdam speciales eventus, concernentes materiam, quam tractamus, quæ est familiaritas, quam habuit cum cæli incolis, ac si vivens in terra, foret una ex illis, observando, quoad poterimus, ordinem temporis, quo acciderunt. In Augusto anni sexcentesimo vigesimo quarti, ita ait.

Die gloriosi Sancti Dominici manè, mihi DEUS agenti secum in oratione exhibuit, per modum spiritualissimæ visionis; quamvis etiam in ea non deessent figuræ imaginariæ, spectandum Sanctum Patriarcham; fuitque mihi hic repræsentatum, quod ibi eo die fiebat in cælo, hunc in modum. Vidi Sanctum sedentem in magno & splendido throno, pleno gloriâ & majestate, atque juxta illum plurimos Sanctos ex sacra ipsius Religione Pontifices, Cardinales, Episcopos, Martyres; & alios, suis singulos insignibus ornatos, ex quibus potui dignoscere dignitates, quibus fuerant præditi in Ecclesia. E regione hujus throni vidi Majestatem magno nostri Triunius Dei, qui instar Solis emittebat pulcherrimos radios luminis, & divinos splendores, usque illustrabat Sanctum Patriarcham, & ipsius filios, quibus illos reddebat beatos, ac replebat gloriâ: verum præ cæteris maximè irradiabat Sanctum Patriarcham; siquidem mihi tanta in ejus anima apparebat profunditas, adeoque ampla capacitas ad recipiendam gloriâ, ut reliquos omnes plurimum superaret. Replebat illum DEUS se ipso, & communicabat ei specialissima bona, atque splendores, quasi milleni in eodem relucere Soles. Eram tota attentione præ admiratione, dum tantam Sancti contemplerer excellentiam, unaque pro meo captu viderem illud immensum Esse Trini & Unius Dei, quo satis diu sum fruita.

Interea vidi advenientem magnum numerum Angelorum, qui erant compassissimi, & quasi ad celebrandum festum splendide ornati. Singuli gerebant in humeris diversum quoddam insigne, significans varias istius Sancti virtutes, charitatem, humilitatem, patientiam, fortitudinem, & reliquas. Omnes decantabant

laudes Dei, & Sancti Patriarchæ, quorum aliqui varia & suavissima tractabant instrumenta. Hunc in modum transeuntes ante Deum, & Sanctum, circumvenerunt illam sanctam Civitatem, quam universam exhilaraverunt. Quo facto sunt reversi, mutato habitu, longè elegantiores, quam initio, & nova gestantes in humeris insignia, rursusque obiverunt celestem Patriam, eodem ordine, quo prius. Hoc circuitu absoluto, redierunt tertio, diverso, & multò splendidiorè conspicui ornatu, quam fuerint præcedentes omnes in humero ferebant insigne lucidissimi Solis, evibrantis admirandum splendorem. Licet verò singuli Soles mihi repræsentaverint magnitudinem omnium Sancti virtutum, distinctissimè tamen agnovi eminentiam charitatis, quæ omnes alias excedebat. Ità pervenerunt ad conspectum magni Dei nostri, & prostrati in pavimento illius cæli, ipsum adoraverunt, gratiasque ei egerunt, pro magnis beneficijs, quibus cumulavit Sanctum Dominicum; ac deinde surgentes, & conversi ad Sanctum, milies ipsi sunt gratulati gloriâ, quam possidebat, & singulares virtutes illi à Deo concessas. Sanctus est ipsos intuitus, specialem ijs exhibendo honorem, & vultu, in quo gravitas modestissimè erat juncta hilaritati, sese gratum demonstrando, pro demonstrato sibi ab ipsis amore. Postea se converterunt ad Deum, qui illis dedit suam sanctam benedictionem, quando ego ex profundo raptu, in quo fueram, ad me redivi. Deus sit in æternum benedictus ob honorem, quem exhibet suis Sanctis. Amen.

Sequenti anno sexcentesimo vigesimo quinto, eodem die idem Sanctus se illi faventem præbuit, non, sicut priore vice, ex cælo, sed descendendo ad terram, ut illam admirabili modo solaretur, quem ipsa his verbis describit.

Erat hora circiter quarta matutina, die gloriosi S. Dominici, & ego coram Deo vacabam meæ solitæ orationi, præsentè S. Patre Ludovico de Ponte. Repetebam eos affectus, quos consuevi frequentare,

ortos ex mei cognitione, vidensque tam multas miserias, dicebam Domino: Aspice me, mi Deus, aspice, qualis sim. Divina Majestas contemplabatur benignissimè, non solum exteriora meæ animæ, sed etiam ejusdem intima, & recessus cordis, ac si omnia attentè perlustraret, atque postea mihi dixit: Verè mihi omnia placent, & nihil video, quod mihi displiceat. Ego millena mihi imputabam mala, & meâ opinione, salvâ veritate, Dominus autem asseverabat suum dictum, utque id confirmaret, porrexit mihi suis manibus, quæ erant purissimæ, candidissimæ, & spiritualissimæ, sacram hostiam, cujus perceptio mihi tota videtur fuisse spiritualis, & subjunxit dicendo: Anima, quiesce tantillum: veniet enim meus amicus Sanctus Dominicus, ut te ducat ad locum, quem videbis. Quievi aliquamdiu, ac deinde vidi venientem Sanctum Patriarcham ornatum aureo, pretiosissimo, & splendidissimo pluviali, quem comitabantur plurimi Beati ex ejusdem Ordine. Procedebant induti amictu lineo, & bini, ut sit in solenni supplicatione, erantque tam multi, ut viderentur repleturi amplum campum. Omnes mihi apparebant humillimi, & velut nudipedes, quamvis revera non essent, neque fuerint. Sanctus Patriarcha ad me accessit, & imperiosè, non permitiendo ut ullatenus reluctarer, dixit: Soror, veni mecum: Deus namque mandat, ut te ducam ad meum Conventum S. Pauli, in hac civitate, & visites in meo festo meam domum. Apprehendit meam manum, præ se ferens cælestem gravitatem ac modestiam, & elevavit me, duxitque ad Conventum S. Pauli hujus civitatis, comitantibus ipsum omnibus illis Sanctis, qui cum eo venerant. Ego ibam cum Sancto, summè erubescens, & verecundissima, adeò ut Sanctus Pater Ludovicus, videns me ita constitutam, subriserit, prout solebat degens in hac vita, qui modò abundè perspectam habet meam verecundiam, atque tunc se adjunxit meo lateri, ita ut medium inter hos duos Sanctos locum occupaverim. Postquam pervenimus ad Conventum, apertæ fuerunt por-

tæ Ecclesiæ. Vidi illud templum repletum cælestibus splendoribus, & quendam Divinum Solem, à quo illuminabatur, ac si cælum foret in terra.

In summa ara conspexi meo modo, Dominum Deum nostrum Triunum. In templo fuerunt multi Religiosi Dominicani, ex etiamnum viventibus, acclinati ad parietes templi, tanquam cedentes loco Sanctis ingredientibus, qui, ut dixi, erant copiosi. Quando intraverunt templum, sanctus Patriarcha processit ad summam aram, & Sanctus Pater Ludovicus de Ponte tum dedit signum uni ex Religiosis, ut accederet, seque ad latus meum collocaret, quod is fecit. Dominus Deus Triunus autem dedit suam Divinam benedictionem omnibus Religiosis, tam Beatis, quam viventibus, etiamque meæ pauperi animæ. Deinde gloriosus Sanctus Dominicus consistens in medio Chori, bene precatus est omnibus suis filiis, ibi presentibus, & mihi unâ cum illis. Postquam verò sanctus Patriarcha visitavit Ecclesiam, reduxit me ad meum angulum eodem modo, quo abduxerat. Deus sit benedictus. Amen.

In festis postea Nativitatis Christi, sequenti anno sexcentesimo vigesimo sexto, refert, quod ipsi cum eodem Sancto bis evenit, & expositis, que illi acciderunt cum Deo, ac alijs Sanctis, de quibus suo loco loquemur, ita ait:

Altero die festorum Natalitiorum, post prædicta, vidi Beatum Patriarcham Sanctum Dominicum, qui me invisit, comitantibus illum nonnullis Sanctis ipsius filijs: fuerunt, qui mihi in vita benefecerant, quamvis non agnoverim plures, quam duos solummodo, utpote Patrem Fratrem Josephum de Sena, qui aliquoties meam exceperat sacram confessionem, & P. Fr. Alphonsum Lobete, qui mihi quibusdam occasionibus domi meæ dixerat Missam, & sacram Eucharistiam ministraverat. Ingressus Sanctus Patriarcha me salutarit, peramanter dicendo, ut mihi felicia Deus largiretur festa, ad que apprecanda venisset. Collocuti sumus de quibusdam rebus Sanctis, & conducerentibus ad spiritualem profectum, unde me

magno

magno affectu solatio. Postea volui osculari ipsius pedes, propterea que me prostravi; sed Sanctus me elevavit, & porrexit mihi osculandum scapulare, ac manum, atque datam mihi suam sanctam benedictionem valedixit, & addidit: precaberis meo nomine felicia festa meis filijs. Sanctus Pater Fr. Josephus de Sena, me non est allocutus, sed intuens me arrisit mihi, prout faciebat, dum viveret, quia erat affabilissimus, & inclinando se discesserunt.

Deinde, proximo die post festa Nativitatis, venit rursus profusus detrepente idem Sanctus Patriarcha, ad meum pauperem angulum, quasi me pramoniturus, & agens comitem aliorum, quos ego tum non videbam. Ingressus est, dixitque: Soror, Sanctissima Virgo venit, & ego tanquam servus ipsius, quæ mihi specialem exhibuit gratiam, & mandavit, ut se comitarem; præcessi, ut te inviserem. Præparate te, Soror, pro tanta visitatione. Et cum Sanctus respiceret ad latus, movit se, acsi obviam vellet procedere illi magnæ Dominæ, quæ jam appropinquabat. Ideo ego celerrimè dixi: Expecta, expecta modicum Sancte Pater, volo enim tibi aliquid dicere. Sanctus expectavit, ac dixit: quid à me vis, Anima? dic age. Petivi, ut dignaretur orare Deum, & rogare, ut concordet redderet duos Religiosos Ordines, suum, & Societatem JESU, quam ego impensius amo; eò quòd (tametsi ex bonis, ac sanctis intentionibus) plerumque non magnopere invicem consentiant: licet enim non omnes, multi tamen ex ijs sunt minus unanimis. Sanctus, post alia dicta, magnis est profusus laudibus Societatem, dicendo, illam esse à Deo in Ecclesia sua constitutam instar validi muri, duraturi ad finem usque mundi, quantascunque pateretur contradictiones: & Sanctum Patrem Ignatium fuisse assumptum ex militia profana, ut esset Fundator hujus San-

ctæ Religionis in bonum Ecclesiæ. Post hoc Sanctus est progressus obviam Sanctissimæ Virgini.

Celsissima hæc Regina adveniebat formosissima, splendide ornata cimelijs, & miris vestibus, quibus satis representabatur gloria & excellentia sanctissimæ ipsius animæ, ac divini thesauri, quos in ea continebat. Gestabat suum Sanctissimum Filium infantulum in ulnis. Saluravit me ejusdem Majestas peramanter & affabiliter, dicendo: Soror, Deus tibi jam concesserit sanctissima festa, concedatque talia etiam subsequutura. Hic tibi adfero meum Sanctissimum Filium, & Dominum meum, ut ipsum adores. Eodem tempore milleni Angeli, qui eam comitabantur, celebrabant mysteria Sanctæ Nativitatis celestis musicæ. Ego me prostravi humi, & osculata sum pedes illius Sanctissimi Puelli, Dei & Domini nostri, atque adoravi ipsum, cujus Majestas mihi impertita est benedictionem. Habebat Sacratissimus Puellus in pedibus signa suorum pretiosorum vulnerum, quæ optimè apparebant: intellexi tamen à Deo, hæc in eate representante Infantem Deum, esse figuram illorum, quæ postea habuit, ut mihi significaret, se ab instanti sua sanctæ Incarnationis semper eadem habuisse præsentissima. Vidi hunc Dominum amarè plorantem, more cæterorum infantium, atque ex oculis Sanctissimæ Virginis etiam cadebant lachrymæ compassionis. Porrigebat tenero Infanti sua sanctissima ubera, & ipse sugebat lac, sicut alij recenter nati infantes. Fuit mihi datum clarum lumen, per quod agnovi, illum esse verum Deum, & verum Hominem: dum autem fundere lachrymulas, seque eo Virgineo lacte sustentaret, esse nihilominus Divinam præditum Majestate. Sit ipse in æternum benedictus. Amen.

Amen.

CAPUT XXIX.

Continuatur materia gratiarum, quas est assecuta à glorioso Sancto Dominico,

Favorem